

Psalmul 140

Către mai marele cântăreților -

Un psalm al lui David

1 *Scapă-mă, Doamne, de oamenii cei răi!*

Păzește-mă de oamenii asupritori,

2 *care cugetă lucruri rele în inima lor și sunt totdeauna gata să ațâțe războiul !*

3 *Ei își ascut limba ca un șarpe, au pe buze o otravă de năpârcă. –*

(Oprire)

4 *Păzește-mă, Doamne, de mâinile celui rău ! Ferește-mă de oamenii asupritori, care se gândesc să mă doboare !*

5 *Niște îngâmfăți îmi întind curse și lațuri, pun rețele de-a lungul drumului și îmi întind capcane. –*

(Oprire)

6 *Eu zic Domnului : „Tu ești Dumnezeuul meu ! Ia aminte, Doamne, la glasul rugăciunilor mele !*

7 *Doamne Dumnezeule, tăria mântuirii mele, Tu-mi acoperi capul în ziua luptei.”*

8 *Nu împlini, Doamne, dorințele celui rău, nu lăsa să-i izbutească planurile, ca să nu se fâlească ! –*

(Oprire)

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

9 *Asupra capului celor ce mă înconjoară să cadă nelegiuirea buzelor lor !*

10 *Cărbuni aprinși să cadă peste ei !*

În foc să fie aruncați, în adâncuri, de unde să nu se mai scoale !

11 *Omul cu limba mincinoasă nu se întărește pe pământ, și pe omul asupritor; nenorocirea îl paște și-l duce la pierzare.*

12 *Știu că Domnul face dreptate celui asuprit, dreptate, celor lipsiți.*

13 *Da, cei neprihăniți vor lauda Numele Tău, oamenii fără prihană vor locui înaintea Ta.*

Psalmul 141

Un psalm al lui David

1 *Doamne, eu Te chem : vino degrabă la mine !*

Ia aminte la glasul meu, când Te chem !

2 *Ca tămâia să fie rugăciunea mea înaintea Ta, și ca jertfa de seară să fie ridicarea mâinilor mele !*

3 *Pune, Doamne, o strajă înaintea gurii mele și păzește ușa buzelor mele !*

4 *Nu-mi abate inima la lucruri rele, la fapte vinovate, împreună cu oamenii care fac răul, și să nu mănânc din ospețele lor !*

5 *Lovească-mă cel neprihănit, căci lovirea lui îmi este binevenită ; pedepsească-mă, căci pedeapsa lui este ca untdelemnul turnat pe capul meu.*

[Continuarea în numărul viitor]

Foaia Creștinului

„Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului Dumnezeului tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui și dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi lovi cu niciuna din bofile cu care am lovit pe egipteni ; căci Eu sunt Domnul care te vindecă.”

[EXODUL 15 : 26]

- Editorial
- Helen Keller
- Cum pot fi mântuit ?
- Ioan 3 : 16
- Citirea Bibliiei. Psalmii

Editorial. Pro sau contra ? (II)

„Nu vă amăgiți : **Dumnezeu nu Se lasă batjocorit ; pentru că ce seamănă omul, aceea va și secera.**” (Galateni 6 : 7)

Din când în când Dumnezeu atotputernic vrea să-i doboare la pământ pe vrăjmașii Lui batjocoritori, în fața ochilor lumii întregi. Astfel, Dr. Kapadose, un vestit medic olandez, din naștere iudeu, ulterior un creștin credincios, a pus în anul 1873 să fie inserat în cotidianul din Haga, capitala Olandei, următoarea istorisire :

„Proprietarul unei fabrici de hârtie, un bărbat fără slujirea lui Dumnezeu și un batjocoritor, a încercat prin strădaniile lui să momească pe unii din rudele și subordonații lui la necredință și să plece de la Evanghelie.

Și a reușit cu mai mulți. Apoi, în urmă cu câteva luni a fost îndeplinit planul, în loc de moară să fie pusă o mașină cu aburi.

„Unde am câștigat sutele, voi câștiga miile!” așa suna lăudăroșenia nefericitului bărbat. Muncitorii lui, spune el, n-ar mai putea acum nici să meargă la biserică, nici să țină duminica, pentru că ar trebui lucrat și duminica și în zilele lucrătoare, într-una.

A venit ziua instalării mașinii cu aburi. Au venit multe rude și curioși. S-au băut băuturi tari ; cuptorul a fost aprins. Bucuria era mare, acum nu mai trebuia decât batjocorit. „*Se spune că există un iad,*” a strigat fabricantul ; „*curaj, și acesta este un iad,*” în timp ce arăta spre cazanul incandescent.

„*N-o fi în iad așa de rău cum spun oamenii. N-a venit nimeni să ne povestească.*” La aceasta s-a iscat un râs general și batjocuri. Deodată s-a auzit un vuiet ciudat. Fabricantul s-a apropiat în grabă ca să cerceteze ce ar putea fi. Când s-a aplecat peste cazan, a avut loc o explozie. Foc și abur au umplut casa, spaima – toate inimile.

[Continuarea pe pagina 2]

ORARUL SLUJBELOR BISERICII	
DUMINICA	9 - 12 18 - 20
JOI	18 - 20
Live pe : www.cezareea.ro	
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !	

„Să trăiești în pace, și pacea să fie cu casa ta și cu tot ce este al tău” !

I SAMUEL 25 : 6

[Continuarea de pe pagina 1]

După ce și-au revenit puțin, s-au uitat în jur după fabricant. L-au găsit atârând peste o grindă, mutilat și mort.”

Este adevărat că Dumnezeu numai în mod excepțional îi trage la răspundere așa de repede pe batjocoritorii nelegiuiți pentru cuvintele lor îndrăznețe, - deși lucrul acesta se petrece mai des decât vor să creadă batjocoritorii.

S-a petrecut abia de foarte scurt timp, că un negustor tânăr, care-și cumpărase un cal de călărie, în han, la întrebarea de tachinare a prietenilor lui : dacă știe și să călărească, a răspuns :

„*Da, desigur, pot să călăresc în iad !*” În ziua următoare calul s-a întors în oraș fără călăreț, iar călărețul fanfaron zăcea mort lângă drum – călărise în iad.

Avem numeroase asemenea cazuri, demonstrate exact în toate amănuntele, în care Dumnezeu i-a dovedit omului că El este prezent și aude.

Nimeni să nu creadă că măcar un singur cuvânt al batjocurii sau al nelegiuirii va rămâne fără urmări. **Morile lui Dumnezeu macină încet, dar mărunt.**

„*Nu vă înșelați : Dumnezeu nu Se lasă batjocorit ; pentru că ce seamănă omul, aceea va și secera.*” Creștinii tineri, care pășesc în lume, au nevoie de încurajare pentru o mărturisire loială.

Desigur, cine o face așa ca unul care a fost încorporat recrut în octombrie 1898, la Diebenhofen, care și-a lăsat Biblia acasă pentru că s-a temut că va fi batjocorit când o va despacheta, acela nu este un adept al lui Isus. Dar cui îi este cu neputință să-și tăgăduiască Domnul, care S-a dat pe Sine Însuși pentru a-i răscumpăra pe ai Săi cu propriul Lui sânge, acela suportă cu plăcere batjocura.

Ucenicii lui Isus doar n-au, de cele mai multe ori, în zilele de acum alte

suferințe de purtat pentru Domnul, decât puțină batjocură și izolare. Nu merită Domnul, Cel care a fost cel mai disprețuit, care de dragul nostru S-a lăsat scuipat în față și bătut, s-o purtăm împreună cu El ?

„*Deci să ieșim la El, afară din tabără, purtând ocară Lui.*” (Evrei 13 : 13)

Niciodată nu trebuie să ne fie frică să-L mărturisim pe Domnul nostru, El, Cel prezent este de partea noastră.

Un creștin care se roagă, care privește la Isus, Îi încredințează cuvintele lui, primește înțelepciune de la Dumnezeu să spună lucrul potrivit la timpul potrivit.

Răspunde cu curaj acelora care vorbesc așa de glumeț și de vesel și care cred că toți ceilalți sunt de partea lor. Vei vedea că în clipa când tu vorbești despre gravitatea veșnicei socoteli, despre Dumnezeu sfânt și despre judecată, - se va face liniște, iar figurile zâmbărețe ale ascultătorilor vor deveni serioase.

Îți spun că duci o luptă onorabilă, victorioasă și este valabil și despre tine cuvântul : „**Nu te teme, pentru că mai mulți sunt cei care sunt cu noi, decât cei care sunt cu ei.**” (II Împărați 6 : 16) ... Dumnezeu spune : „**Pe cei care Mă onorează, îi voi onora.**” (I Samuel 2 : 30), iar El împlinește acest lucru de multe ori în chip minunat deja aici, în timp.

Dar când va împlini acest lucru în slavă, atunci ne vom minuna cu închinare despre cum cinstește și răsplătește Dumnezeu. Ferice de cel care este de partea lui Isus.

Ești tu de partea Lui ? Nu poți să fi neutru. Se spune : *pro sau contra ?* Domnul spune : „**Cine nu este cu Mine, este împotriva mea.**” [Continuarea în numărul viitor. Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui*: IV | Georg von Viebahn, BERLIN | 1899 | Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate | Ackerstrasse 142]

Lumini peste veacuri

[Petru Popovici]

CAPITOLUL 27

HELEN KELLER

Annie la fel deveni furioasă și îi spuse : „*Și nici un copil în grija mea nu-și va vârî mâna în farfuria mea.*” Cu un ton apăsător Keller căută să precizeze că atâta timp cât el e la masă, nimeni nu are ce să se amestece în viața fetiței. Iar educatoarea răspunde și ea tot așa de apăsător :

„*Atunci ar fi mai bine să plecați și să ne lăsați singure.*” Mama fetiței văzând că tensiunea între ei crește, îl apucă pe soț de mână și-i zise : „*Haidem să mergem căci tu i-ai promis domnișoarei că are mână liberă să facă ce crede de bine. Eu înțeleg ce face. Și în definitiv nu a fost nu știu ce cruzime. E pentru binele ei.*”

Annie a fost încurajată prin aceste ultime cuvinte, în timp ce familia ieșea afară. După ce ei ieșiseră, Annie se duse să închidă ușa și scoase cheia din broască, apoi se așeză iarăși la masă să-și termine dejunul, care deja se răcise. Helen era pe dușumea și bătea furioasă din picioare. Văzând că nimeni nu vine la ea, se opri, se ridică de jos și căută să vadă cine e acolo.

Se învârti în jurul mesei și constată că numai educatoarea era acolo și că mânca. Îi pipăi mâna și apoi încă odată să-și vâre mâna în farfurie. Annie îi împinse mâna înapoi, dar Helen, flămândă fiind, cu mai mare iuțeață încercă să apuce ce era în farfurie, dar Annie o lovi peste mână.

Helen explodă în furii și începu să dea cu picioarele și să piște pe Annie de mână. Annie o lovi. Mai furioasă căută s-o piște, iar Annie o lovi din nou. A urmat pișcătură și lovitură pentru câteva momente. În cele din urmă, se mai învârti odată în jurul mesei și constată că nu e nimeni care să-i vină în ajutor.

Atunci se duse la ușă, dar o găsi încuiată. Pipăi după cheie să o deschidă, dar cheia nu era acolo. Astfel, cât mai departe de educatoare, se lipi cu spatele la perete.

După o vreme, biruită de foame, se apropie de masă, se așeză la locul ei și începu să mănânce cu mâna.

Părinții o învățaseră să mănânce cu lingura, dar ea își avea toanele ei, arunca lingura și mânca cu mâna.

Annie se gândi că acum e momentul să o oblige să mănânce cu lingura. Ea se ridică și puse lingura în mâna fetiței. Aceasta o aruncă jos.

Annie o luă de pe scaun și o obligă să-și ia lingura de jos, apoi o așeză iarăși în scaunul ei. Cu mâna ei strânsă pe mâna fetiței care ținea lingura, îi duse de câteva ori mâncarea la gură. Dar de îndată ce o lăasă de mână, ea azvârli lingura în Annie.

Annie repetă lecția obligând-o s-o ia de jos și o ținu mai strâns în mâna ei ca să mănânce îngrijit.

După câteva momente o lăasă singură ca să și continue mâncarea. Helen, fiind prea flămândă și obosită, își termină mâncarea, servindu-se cu lingura până la sfârșit.

Annie se gândi că a câștigat bătălia, dar Helen își smulse șervețelul de la gât și-l aruncă jos.

„*Ești tu încăpățânată și ai toanele tale să le arunci toate pe jos,* - zise Annie - *dar și eu sunt încăpățânată și, fiindcă sunt ceva mai tare ca tine, nu te voi lăsa să faci așa ceva.*” Astfel începu din nou lupta.

O luă și o forță să ia șervețelul să-l împătorească frumos și să-l așeze la locul lui.

Această lecție îi luă încă o oră, căci de îndată ce îl lua de jos, ea îl azvârlea din nou. Abia când a fost extenuată de puteri, ea îl așeză frumos la locul lui ...

[Continuarea în numărul viitor]